

Sygn. akt II Ka 170/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Jarosława Mironiuka

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2019 r.

sprawy **T. M.**

oskarżonego z art. 107 § 1 kks

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 16 marca 2018 r. sygn. akt II K 410/17

I. zaskarżony wyrok w pkt I zmienia w ten sposób, że

1. uznaje oskarżonego T. M. zajmującego się jako Prezes Zarządu sprawami gospodarczymi (...) spółka z o.o. w W. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z pkt od 1 do 4 aktu oskarżenia wyczerpujących dyspozycję art. 107§1 kks w zw. z art. 9§3 kks, przy czym eliminuje z opisu czynu z pkt 1 aktu oskarżenia automat B. (...) nr 618 i ustala, że czyny te zostały popełnione przez niego w następujących okresach:

- czyn 1 w okresie od sierpnia 2015 r. do 17 maja 2016 r.,
- czyn 2 w okresie od sierpnia 2015 r. do 28 czerwca 2016 r.,
- czyn 3 w okresie od sierpnia 2015 r. do 3 sierpnia 2016 r.,
- czyn 4 w okresie od sierpnia 2015 r. do 9 sierpnia 2016 r.,

i przyjmując, że zostały one popełnione przez oskarżonego w warunkach ciągu przestępstw i za czyny te na podstawie art. 37§1 pkt 3 i § 4 kks w zw. z art. 38§1 pkt 3 kks wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) zł;

2. uchyla zawarte w pkt II tiret drugi wyroku oparte na podstawie art. 30§5 kks i art. 31§5 kks rozstrzygnięcie o przepadku i zniszczeniu automatu B. (...) nr 618;

II. w pozostałym zakresie wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 2120 zł opłaty za obie instancje i 20 zł wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 170/19

UZASADNIENIE

T. M. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od dnia bliżej nieokreślonego do dnia 17.05.2016r. w lokalu przy ul. (...), (...)-(...) M. urządził i prowadził gry o wygrane pieniężne przy wykorzystaniu 6 szt. automatów do gry B. (...) bez nr, B. (...) bez nr, (...) bez nr, H. (...) bez nr, M. (...) bez nr oraz B. (...) nr (...), działających w celach komercyjnych, na których prowadzone gry miały charakter losowy, udostępnionych do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 3, art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2016r. poz. 471 z późn. zm.),

tj. o czyn z art. 107 § 1 kks.

2. w okresie od dnia bliżej nieokreślonego do dnia 28.06.2016r. w lokalu G. (...) pod adresem ul. (...) lok. (...) (...)-(...) M. urządził i prowadził gry o wygrane pieniężne przy wykorzystaniu 5 szt. automatów do gry B. (...) bez nr, H. (...) bez nr, (...) nr 396, S. (...) bez nr oraz B. (...) bez nr, działających w celach komercyjnych, na których prowadzone gry miały charakter losowy, udostępnionych do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 3, art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2016r. poz. 471 z późn. zm.),

tj. o czyn z art. 107 § 1 kks.

3. w okresie od dnia bliżej nieokreślonego do dnia 03.08.2016r. w lokalu G. (...) pod adresem ul. (...), (...)-(...) M. urządził i prowadził gry o wygrane pieniężne przy wykorzystaniu 5 szt. automatów do gry M. (...) nr (...), B. (...) nr (...), H. (...) o nr (...), H. (...) o nr (...) oraz (...) E. o nr (...), działających w celach komercyjnych, na których prowadzone gry miały charakter losowy, udostępnionych do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 3, art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2016r. poz. 471 z późn. zm.),

tj. o czyn z art. 107 § 1 kks.

4. w okresie od dnia bliżej nieokreślonego do dnia 22.08.2016r. w lokalu G. (...) pod adresem ul. (...), (...)-(...) S. urządził i prowadził gry o wygrane pieniężne przy wykorzystaniu 6 szt. automatów do gry (...) (...) H. (...) NR (...), H. (...) (...), B. (...) (...) (...) S. (...) oraz B. (...) (...), działających w celach komercyjnych, na których prowadzone gry miały charakter losowy, udostępnionych do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 3, art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2016r. poz. 471 z późn. zm.),

tj. o czyn z art. 107 § 1 kks.

Wyrokiem z dnia 16 marca 2018 r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim

I. oskarżonego **T. M.** w ramach zarzutów z pkt 1-4 aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że zajmując się –jako Prezes Zarządu- sprawami gospodarczymi (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.:

-w okresie od dnia bliżej nieokreślonego do dnia 17 maja 2016 roku w M. w lokalu przy ul. (...) urządził gry o wygrane pieniężne i rzeczowe na 6 (sześciu) automatach do gier: B. (...) bez numeru, B. (...) bez numeru, (...) bez numeru, H. (...) bez numeru, M. (...) bez numeru oraz B. (...) nr (...), działających w celach komercyjnych, na których prowadzone gry miały charakter losowy, udostępnionych do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2016r. poz. 471 z późn. zm.), nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry,

-w okresie od dnia bliżej nieokreślonego do dnia 28 czerwca 2016 roku w M. w lokalu G. (...) przy ul. (...) lokal (...) urządził gry o wygrane pieniężne i rzeczowe na 5 (pięciu) automatach do gier: B. (...) bez numeru, H. (...) bez numeru, (...) nr(...), S. (...) bez numeru oraz B. (...) bez numeru, działających w celach komercyjnych, na których prowadzone gry miały charakter losowy, udostępnionych do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2016r. poz. 471 z późn. zm.), nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry,

-w okresie od dnia bliżej nieokreślonego do dnia 3 sierpnia 2016 roku w M. w lokalu G. (...) przy ul. (...) urządził gry o wygrane pieniężne i rzeczowe na 5 (pięciu) automatach do gier: M. (...) nr 560, B. (...) nr(...), H. (...) nr(...), H. (...) nr (...) oraz (...) E. nr (...) działających w celach komercyjnych, na których prowadzone gry miały charakter losowy, udostępnionych do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2016r. poz. 471 z późn. zm.), nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry,

-w okresie od dnia bliżej nieokreślonego do dnia 9 sierpnia 2016 roku w S. w lokalu G. (...) przy ul. (...) urządził gry o wygrane pieniężne i rzeczowe na 6 (sześciu) automatach do gier: (...) (...), H. (...) NR (...), H. (...) (...), B. (...) (...), (...) S. (...) oraz B. (...) (...) działających w celach komercyjnych, na których prowadzone gry miały charakter losowy, udostępnionych do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2016r. poz. 471 z późn. zm.), nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry,

-przy czym ustalił, iż wszystkich tych zachowań oskarżony dopuścił się w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności i stanowią on jeden czyn zabroniony, który wyczerpał dyspozycję art. 107 § 1 kks. w zw. z art. 6 § 2 kks. w zw. z art. 9 § 3 kks. i za czyn ten na podstawie art. 107 § 1 kks. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, na podstawie art. 23 § 3 kks. ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych,

II. na podstawie art. 30 § 5 kks. orzekł przepadek automatów do gier, na podstawie art. 31 § 5 kks. zarządzając ich zniszczenie:

-B. (...) bez numeru, B. (...) bez numeru, (...) bez numeru -zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 27 akt sprawy), tj. dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 1-3,

-H. (...) bez numeru, M. (...) bez numeru, B. (...) nr (...) -zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 28 akt sprawy), tj. dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 4-6,

-B. (...) bez numeru, H. (...) bez numeru, (...) nr(...) -zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 63 akt sprawy), tj. dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 9-11,

-S. (...) bez (...) bez numeru -zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 64 akt sprawy), tj. dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 8 i 12,

-M. (...) nr (...), B. (...) nr(...), H. (...) nr (...) -zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 189 akt sprawy), tj. dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 14-16,

-H. (...) nr (...) i (...) E. nr (...) za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 190 akt sprawy), tj. dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 17-18,

- (...) (...), H. (...) NR (...), H. (...) (...) -zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 256 akt sprawy), tj. dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 20-22,

-B. (...) (...) S. (...) oraz B. (...) (...) -zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 257 akt sprawy), tj. dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 23-25,

III. na podstawie art. 30 § 5 kks. orzekł przepadek środków pieniężnych:

-w kwocie 30 (trzydzieści) złotych, zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 29 akt sprawy),

-w kwocie 55 (pięćdziesiąt pięć) złotych, zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 65 akt sprawy),

-w kwocie 24 (dwadzieścia cztery) złote, zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 191 akt sprawy),

-w kwocie 655 (sześćset pięćdziesiąt pięć) złotych, szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 7,

-w kwocie 185 (sto osiemdziesiąt pięć) złotych, szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 13,

-w kwocie 2582 (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt dwa) złote, szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 19,

-w kwocie 30 (trzydzieści) złotych, zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 258 akt sprawy),

-w kwocie 3370 (trzy tysiące trzysta siedemdziesiąt) złotych, zatrzymanych za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...) (k. 258 akt sprawy), szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 27,

-w kwocie 2360 (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt) złotych, szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 429-430 akt sprawy) pod poz. 26,

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2000 (dwa tysiące) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 7760,50 (siedem tysięcy siedemset sześćdziesiąt 50/100) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator w apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów prawa karnego materialnego tj. przepisu art. 6 §2 kks poprzez jego zastosowanie polegające na uznaniu, że czyny zarzucane oskarżonemu w pkt I-IV aktu oskarżenia stanowią jeden czyn zabroniony popełniony w warunkach art. 6 §2 kk, podczas gdy przepis z art. 107 §1 kks, stwierdza wieloczynowo określone znamiona, wykluczające możliwość zastosowania art. 6 §2 kks, a nadto zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw jednym czynem.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Natomiast obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt 1 kpk w zw. z art. 113 §1 kks obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 107 §1 kks w zw. z art. 4 §1 i §2 kks poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie polegające na: uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia czynu zabronionego określonego w ww. przepisie, w sytuacji kiedy dany czyn można popełnić wyłącznie umyślnie i do zespołu ustawowych znamion należy kwestia zamiaru sprawcy, zaś opis

czynu zawarty w sentencji wyroku nie określa zamiaru sprawcy, zatem opis czynu jest niekompletny i w konsekwencji zarzucony oskarżonemu czyn nie stanowi przestępstwa.

2. na podstawie art. 438 pkt. 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 107 § 1 kks w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych polegające na uznaniu, iż dany przepis art. 6 ugh może uzupełnił przepis blankietowy art. 107 § 1 kks, podczas gdy dany przepis ma charakter podmiotowy stąd nie może doprecyzowywać strony przedmiotowej przestępstwa z art. 107 § 1 kks.

3. na podstawie art. 438 pkt. 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 10 § 3 i 4 kks poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że w niniejszej sprawie nie ma podstaw do uznania, iż oskarżony działał w usprawiedliwionej nieświadomości czynu bowiem art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nigdy nie stanowił przepisu technicznego i co za tym idzie od momentu wejścia w życie ustawy był skuteczny, podczas gdy kwestię wykładni art. 6 i art. 14 ustawy o grach hazardowych wyjaśnił dopiero Sąd Najwyższy w uchwale z 19 stycznia 2017 r., sygnatura I KZP 17/16 zatem w dacie zarzuconego czynu oskarżony miał podstawy do tego aby twierdzić, że oba ww. przepisy są nieskuteczne.

Nadto, na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów dotyczących stanu prawnego skarżonemu wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia:

4. na podstawie art. 438 pkt. 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść skarżonego wyroku art. 414 § 1 zd. 2 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt. 2 kpk w zw. z art. 10 § 3 kks w zw. z art. 113 § 1 kks, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na wydaniu po przeprowadzeniu postępowania dowodowego wyroku skazującego wobec oskarżonego T. M., w sytuacji kiedy, w sprawie wystąpiła negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 2 – ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa, czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego bowiem zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion czynu zabronionego, nadto obowiązujący wówczas chaos orzecznicy wyłącza możliwość przypisania winy jakiemukolwiek sprawcy czynu z art. 107 § kks z uwagi na usprawiedliwioną nieświadomość karalności;

5. art. 196 § 3 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez bezpodstawne nieuwzględnienie wniosku obrońcy oskarżonego o wyłączenie od opiniowania w niniejszej sprawie biegłego A. C. (1), w sytuacji kiedy okoliczność, iż biegły jest jednocześnie funkcjonariuszem celnoskarbowym osłabia zaufanie co do bezstronności biegłego, albowiem biegły należy do struktur oskarżyciela - jest powiązany ze stroną sprawy - i w jego interesie leży dostarczanie dowodów na niekorzyść oskarżonego. Co mogło mieć wpływ na treść skarżonego wyroku, albowiem ustalenia stanu faktycznego dotyczące rodzaju gier oferowanych przez urządzenia zostały poczynione w oparciu o stroniczą opinię.

6. art. 170 § 2 kpk w zw. z art. 193 § 1 i § 2 kpk w zw. z art. 5 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks polegające na oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego dotyczącego przeprowadzenia dowodu z opinii laboratorium badawczego posiadającego upoważnienie Ministra Finansów lub odpowiedniego biegłego, celem zbadania czy nastąpiła ingerencja w oprogramowanie zatrzymanych urządzeń, a jeśli taka ingerencja nie miała miejsca celem wykazania iż urządzenia wymienione w akcie oskarżenia nie są automatami do gier w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, w sytuacji kiedy w stwierdzenie danej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych zaś w aktach sprawy nie ma merytorycznego, obiektywnego dowodu, pozwalającego na stanowcze określenie rodzaju gier zainstalowanych w zatrzymanych automatach, co doprowadziło do błędnego uznania, iż gry zainstalowane na automatach mają charakter losowy.

7. art. 170 § 2 kpk w zw. z art. 193 § 1 i § 2 kpk w zw. z art. 201 kpk w zw. z art. 5 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks polegające na oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego dotyczącego przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej biegłego, w sytuacji kiedy zalegające w aktach sprawy opinie biegłego A. C. (1) są niepełne i niejasne, albowiem przede wszystkim nie zawierają informacji dotyczącej metodologii, jaką posługiwał się biegły przy badaniu automatów i opiniowaniu, nie zawierają informacji czy biegły dokonał analizy i badania oprogramowania i kodu źródłowego w poszczególnym urządzeniu, podczas gdy stwierdzenie okoliczności czy dane urządzenie oferuje gry o charakterze

losowym czy logicznym wymaga przede wszystkim dokładnego zbadania oprogramowania i kodu źródłowego, które sterują pracą danego automatu. W aktach sprawy nie ma merytorycznego, obiektywnego dowodu, pozwalającego na stanowcze określenie rodzaju gier zainstalowanych w zatrzymanych automatach, co doprowadziło do błędnego uznania, iż gry zainstalowane na automatach mają charakter losowy.

8. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks polegające na dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki oraz doświadczeniem życiowym ocenie dowodów zebranych w sprawie tj. eksperymentu procesowego, opinii biegłego i uznaniu, że dowody te w sposób niewątpliwy wskazują, iż przedmiotowe urządzenia były automatami do gier w rozumieniu ustawy o grach hazardowych, podczas gdy funkcjonariusze przeprowadzający eksperyment nie byli w tym zakresie należycie szkoleni, zaś biegły jako ściśle związany z oskarżycielem powinien zostać wyłączony w trybie art. 196 § 3 kpk, co skutkowało błędnym uznaniem, iż urządzenia wskazane w akcie oskarżenia są automatami do gier w rozumieniu ustawy o grach hazardowych.

9. art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. art. 4 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks polegające na pominięciu przez Sąd okoliczności, iż:

- stan faktycznych sprawy odnośnie czynności podejmowanych przez oskarżonego, odnośnie rodzaju oferowanych gier był stanowczo kwestionowany przez obrońcę,

- oskarżony nie miał świadomości tego, iż automaty takie jak wymienione w akcie oskarżenia są nielegalne, bowiem urządzenia takie były oskarżonemu wielokrotnie zwracane przez Sądy i postępowania karne wszczynane wobec oskarżonego były umarzone. Ponadto, z wyjaśnień oskarżonego wynika, że gdy został powołany na funkcję prezesa Zarządu Spółki, w spółce znajdowały się dokumenty dotyczące urządzeń wymienionych w akcie oskarżenia, były to opinie biegłych oraz orzeczenia sądowe. Z dokumentów tych wynikało, że urządzenia te są legalne. W związku z tym nie można

przypisać oskarżonemu zamiaru bezpośredniego albo ewentualnego, gdy w uzasadnionym odczuciu oskarżonego urządzenie gier na automatach tego rodzaju co wymienione w akcie oskarżenia nie stanowi przestępstwa.

Oraz polegające na uznaniu, iż karalność oskarżonego po dacie zarzuconego mu czynu ma określenie zamiaru i świadomości oskarżonego, podczas gdy należy badać okoliczności istniejące w chwili popełnienia czynu.

10. naruszenie art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez jego niezastosowanie w sytuacji kiedy w sprawie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości natury faktycznej i prawnej - urządzenie gier przez oskarżonego, możliwość przypisania winy oskarżonemu, wykładnia przepisów ustawy o grach hazardowych i wątpliwości te nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego.

11. art. 424 § 1 i § 2 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 113 § 1 kpk polegające na nieprawidłowym sporządzeniu uzasadnienia skarżonego wyroku, bowiem Sąd I instancji nie wyjaśnił jakimi działaniami oskarżony wypełnił znamiona zarzuconego mu czynu, nie wyjaśnił jak należy rozumieć czasownikowe znamię urządzić i poprzestał na analizie skuteczności regulacji ustawy o grach hazardowych, co uniemożliwia prześledzenie toku rozumowania Sądu i jednocześnie narusza prawo do obrony.

W konsekwencji skarżonemu wyrokowi w trybie art. 438 pkt. 3 kpk w zw. z art. 113 §1 kks zarzucam:

12. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na treść wyroku i polegał na uznaniu, że:

- oskarżony urządził gry w datach i miejscach określonych w akcie oskarżenia, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie danych ustaleń, żaden z świadków nie wskazał na to aby kiedykolwiek spotkał oskarżonego w lokalu, aby to oskarżony podejmował działania takie jak umieszczenie urządzeń w lokalu, ustalenie regulaminu gry. Ponadto z wyjaśnień samego oskarżonego wynika, że nigdy nie był w lokalach wymienionych w akcie oskarżenia i nie wydawał dyspozycji odnośnie wstawienia urządzeń do tych lokali, nie zatrudniał w nich pracowników,

- uznaniu, że urządzenia wymienione w akcie oskarżenia są automatami do gier w rozumieniu ustawy o grach hazardowych w sytuacji kiedy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie da się wyciągnąć takich wniosków, bowiem w aktach sprawy nie ma merytorycznego dowodu określającego rodzaj gier zainstalowanych na przedmiotowych automatach,

- uznaniu, że oskarżony działał umyślnie, wiedział o tym, że na urządzeniach wymienionych w akcie oskarżenia były zainstalowane gry o charakterze losowym, nadto, iż oskarżony był świadomy, co do znamion popełnionego przestępstwa, podczas gdy jak było podnoszone w toku procesu w świadomości oskarżonego dane urządzenia są legalne i nie mają charakteru losowego, bowiem w podobnych sprawach Sądy umarzały postępowanie, np. Postanowienie Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 10 czerwca 2016 r., sygn. akt: VII Kp 354/16 - wówczas automaty zostały zatrzymane dnia 18 listopada 2015 r. w świadomości oskarżonego jego działania były legalne i niekaralne, więc jeżeli problem stosowania przepisów ustawy o grach hazardowych był przedmiotem sporu w orzecznictwie to tym bardziej oskarżony miał podstawy do tego aby obserwując otaczającą go rzeczywistość wysnuć wnioski o legalności i niekaralności swojego zachowania.

Mając na uwadze powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o:

1. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki, automatyki, programowania lub laboratorium badawczego z zakresu badania automatów do gier posiadającego upoważnienie Ministra Finansów celem zbadania czy po dacie zatrzymania automatów miała miejsce ingerencja w oprogramowanie urządzeń wymienionych w akcie oskarżenia i jeśli taka ingerencja nie miała miejsca to zbadanie jaki charakter mają gry oferowane przez przedmiotowe urządzenia;
2. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu na podstawie art. 17 §1 pkt 2 kpk;
3. względnie uchylenie skarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, albowiem konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 października 2018 r. obrońca oskarżonego podtrzymał wniosek o przesłuchanie biegłego na rozprawie. Prokurator i przedstawiciel Mazowieckiego Urzędu Celno-Skarbowego nie oponowali. Sąd Okręgowy zarządził przerwę w rozprawie do 7.11.2018 r.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 7 listopada 2018 r. biegły A. C. (2) wydał ustną opinię uzupełniającą (k. 650-652). Obrońca oskarżonego podtrzymał wniosek złożony na poprzedniej rozprawie, a zawarty między innymi w zarzucie VI apelacji o przeprowadzenie dowodu z opinii laboratorium badawczego, posiadającego upoważnienie Ministra Finansów lub odpowiedniego biegłego, celem zbadania, czy nastąpiła ingerencja w oprogramowanie zatrzymanych automatów, a jeżeli tak to czego dotyczyła i jakie mogły być jej skutki. Prokurator wniósł o oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego jako w oczywisty sposób zmierzającego do przedłużenia czasu trwania postępowania. Oskarżyciel publiczny przedstawiciel Mazowieckiego Urzędu Celno-Skarbowego przyłączył się do stanowiska prokuratora.

Sąd Okręgowy postanowił nie uwzględnić wniosku obrońcy oskarżonego z uwagi na to, że w oczywisty sposób zmierza on do przedłużenia czasu trwania postępowania, a nadto obrona nie wykazała, że mogła nastąpić jakakolwiek ingerencja w zabezpieczone automaty, a nadto opinia biegłego, zarówno ustna, jak i uzupełniająca złożona na rozprawie odwoławczej ma charakter pełny.

Po udzieleniu głosu stronom obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim. Przedstawiciel Urzędu Celno-Skarbowego wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego.

Z powodów wskazanych w art. 411 kpk w zw. z art. 458 kpk Sąd Okręgowy odroczył wydanie wyroku do dnia 15 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. II Ka 403/18 zaskarżony wyrok uchylił i sprawę T. M. przekazał Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania (k. 654).

Skargę od tego wyroku do Sądu Najwyższego wniósł Prokurator Rejonowy w Mińsku Mazowieckim (k. 679-690), zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, polegającą na uchyleniu zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazaniu mu sprawy do ponownego rozpoznania, mimo niezastąpienia do tego niezbędnych przesłanek określonych w przepisach art. 439 § 1 kpk, ani art. 454 kpk, a dostrzeżona przez Sąd Okręgowy konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości została niesłusznie uzasadniona koniecznością zapewnienia oskarżonemu prawa do rzetelnego procesu z powodu zmiany stanowiska oskarżyciela publicznego w zakresie ukształtowania sankcji karnej za popełnione przestępstwa, co w ocenie Sądu stanowiło naruszenie zasady równości stron postępowania karnego, a w konsekwencji również prawa oskarżonego do obrony.

W konkluzji skargi prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Siedlcach.

W odpowiedzi na skargę (k. 693-704) obrońca oskarżonego wniosła o jej oddalenie, choć zastrzegła, że nie zgadza się z argumentacją Sądu Odwoławczego, który nie dostrzegł zarzutów apelacji wywiedzionej na niekorzyść oskarżonego.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 27 lutego 2019 r., sygn. III KS 2/19 (k. 709711v) po rozpoznaniu w/w skargi wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim uchylił zaskarżony wyrok i sprawę niniejszą przekazał Sądowi Okręgowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy postanowił uzupełnić materiał dowodowy o wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 13.04.2018 r., sygn. II K 729/16 i wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 08.10.2018 r., sygn. II K 571/18 oraz wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 22.03.2018 r., sygn. II K 471/17 i Sądu Okręgowego w Siedlcach z 19.10.2018 r.

Obrońca oskarżonego wniósł o zaliczenie w poczet materiału dowodowego kserokopii oświadczenia oskarżonego o rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu spółki, okazał jednocześnie oryginał tego oświadczenia, oświadczając, że nie może oryginału złożyć do akt sprawy, kserokopie zaświadczenia z 03.12.2018 r. ze Stowarzyszenia (...) na okoliczność pozostawiania na terapii w ośrodku leczenia uzależnień oraz kserokopie porozumienia o współpracy z 03.10.2018 r. ze Stowarzyszenia (...) o działalności w ramach wolontariatu prowadzonego przez oskarżonego.

Przewodnicząca zwróciła oskarżonemu oryginał oświadczenia o rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu Spółki. Prokurator nie oponował wnioskowi obrońcy.

Sąd Okręgowy postanowił uzupełnić materiał dowodowy o złożone przez obrońcę oskarżonego dokumenty.

Obrońca oskarżonego poparł wniosek dowodowy zawarty w apelacji k. 6 i 7 o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki na okoliczności wskazane we wniosku. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie wniosku obrońcy oskarżonego.

Sąd Okręgowy postanowił na podstawie art. 201 kpk wniosku obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki, automatyki i programowania nie uwzględnił uznając, że znajdująca się w aktach sprawy opinia biegłego jest pełna, wyczerpująca i nie zawiera sprzeczności, dlatego nie ma potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych. M

Po udzieleniu głosu stronom obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte, wniósł o nieuwzględnienie apelacji prokuratora. Prokurator poparł apelację i wniosek w niej zawarty, wnosząc o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego. Oskarżony wniósł o jak najmniejszy wymiar kary, czyli o uniewinnienie.

Z powodów wskazanych w art. 411 kpk w zw. z art. 458 kpk Sąd odroczył wydanie wyroku na czas do 19.06.2019 r. W tym też dniu zapadł wyrok o charakterze reformatoryjnym wyrok o sygn. II Ka 170/19.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził w nim wad wskazanych przez tego skarżącego we wniesionej apelacji. Z kolei apelacja prokuratora okazała się o tyle zasadna i skuteczna, o ile w następstwie jej wniesienia wydano wyrok reformatoryjny. Najbardziej doniosłe znaczenie miało oczywiście surowsze w stosunku do pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcie o karze.

Biorąc pod uwagę skuteczność skargi do Sądu Najwyższego, o jakiej stanowi art. 539a kpk i uchylenie pierwszego wydanego w tej sprawie wyroku drugoinstancyjnego o sygn. II Ka 170/19, zadaniem Sądu Okręgowego, w składzie orzekającym obecnie, była całościowa kontrola tegoż postępowania i dokonanie możliwych zmian w zaskarżonym wyroku, czuwając nad kierunkiem i zakresem zaskarżenia. Istotą w/w skargi była tylko i wyłącznie prawidłowość następczej decyzji Sądu Odwoławczego o uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Nie obejmowała ona naturalnie poprawności oceny zarzutów apelacyjnych. Przekonuje o tym treść art. 539a § 3 kpk, który stanowi, że skarga może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 kpk, lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 kpk (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. V KS 13/18, Prok. i Pr.-wkł.2019/1/15, LEX nr 2515962).

Sąd Okręgowy w niniejszych rozważaniach w pierwszej kolejności odniósł się do apelacji obrońcy oskarżonego, skierowanej przeciwko winie, a zatem dalej idącej aniżeli apelacja prokuratora.

Obrońca oskarżonego w głównej mierze skupił się na próbie wykazania, że oskarżony działał w błędzie co do karalności przypisanych mu zachowań, niemniej jednak jego argumenty nie przekonały Sądu Okręgowego. Mnogość i obszerność przytoczonych w niej zarzutów nie przyczyniła się wcale do wyższej skuteczności wniesionego środka odwoławczego, skoro miały one charakter wtórny i wielokrotnie poruszano w nich te same kwestie.

Charakterystyczna pozostawała wadliwość i wewnętrzna sprzeczność podniesionych równocześnie zarzutów, przykładowo - art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk, bądź też zarzutów obrazu przepisów prawa materialnego w sytuacji negocjowania przez skarżącego poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2018 r., sygn. II KK 239/18, Prok. i Pr. 2019 nr 2, poz. 12, Legalis Numer 1872929; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. II AKa 176/17, KZS 2018 nr 1, poz. 65-67 Legalis Numer 1843576).

Dążąc do precyzyjnego ustalenia granic wniesionej apelacji, Sąd Okręgowy nie zamierza uprawiać dydaktyki, niestosownej wobec podmiotów kwalifikowanych prawniczo. Można i należy oczekiwać, że apelacja pochodząca od osób wymienionych w art. 427 § 2 kpk będzie jasno i precyzyjnie ów zakres wskazywać, a podobnie sformułuje zarzuty odwoławcze (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 sierpnia 2000 r., sygn. II AKa 141/00, Prok. i Pr. – wkł. 2001/1, poz. 21, LEX nr 43986). Dlatego też, niezależnie od przyjętego w obecnie rozpoznawanym środku odwoławczym nazewnictwa względnych przesłanek odwoławczych, Sąd Okręgowy odniósł się w niniejszym uzasadnieniu stricte do zarzucanych uchybień.

Problematyka zarzutu z pkt 1, tj. obrazu art. 107 § 1 kks w zw. z art. 4 § 1 i § 2 kks sprowadzała się do tego, że opis czynu zawartego w sentencji zaskarżonego wyroku zdaniem skarżącego był niekompletny, nie określał zamiaru sprawcy oraz tego, czy działał on umyślnie czy nieumyślnie. Sąd Okręgowy uznał ów zarzut za bezzasadny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się potrzebę określenia w wyroku skazującym zarówno tego, czy czyn popełniono umyślnie, czy też nieumyślnie, a w razie umyślności postaci zamiaru z jakim sprawca działał, z tym jednak, że od dawna przyjmuje się również, iż na zamiar sprawcy może też wskazywać opisany w przypisanym czynie sposób jego działania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2011 r., sygn. II KK 188/10, Prok. i Pr.-wkł. 2011/7-8/3, LEX nr 730483).

W przekonaniu Sądu Okręgowego, uwagi przedstawione w powyższym judykacie mają zastosowanie także w przedmiotowej sprawie, gdzie z opisanego w zaskarżonym wyroku sposobu działania sprawcy wynika bezpośrednio czy działał on umyślnie, czy też nieumyślnie. Ustawa, a dokładniej przepis art. 413 § 1 pkt 4 kpk, normujący strukturę wyroku skazującego, nie formułuje wymogu, aby w opisie czynu przytoczono *expressis verbis* brzmienie ustawowe absolutnie wszystkich znamion czynu zabronionego. Wymogiem jest natomiast to, by określenie przypisanego czynu było dokładne, a kwalifikacja prawna była efektem subsumcji ustalonych faktów pod właściwy przepis prawa materialnego, a właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w sprawie niniejszej, gdzie oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstw karnoskarbowych z art. 107 § 1 kks.

W zarzucie z pkt 2 apelacji obrońca starał się wykazać, iż normy blankietowej art. 107 § 1 kks nie mógł uzupełnić przepis art. 6 ust. 1 ugh, z uwagi na to, że przepis ten ma charakter podmiotowy.

Notyfikacja przepisu art. 14 ust. 1 ugh oraz brak technicznego charakteru przepisu art. 6 ust. 1 tej ustawy oznaczały jednak, że oba te przepisy mogły stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 kks (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2018 r., sygn. II KK 379/18, Legalis Numer 1836028). W przedmiotowej sprawie kluczowe były daty czynów z a/o.

Art. 6 ust. 1 stanowi, iż działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości i gier na automatach może być prowadzona po uzyskaniu koncesji na kasyno gry – jego istotą jest zatem uzależnienie możliwości urządzania takich gier od posiadania koncesji, tj. konkretnego dokumentu, wydanego przez konkretny, właściwy, uprawniony do tego organ państwowy. Oskarżony nigdy takiego „kwitu” nie posiadał i nawet nie starał się go uzyskać.

Z kolei, przepis art. 6 ust. 1 ugh nie zawiera żadnych wymagań co do miejsca, w którym mają być urządzone takie gry, co z kolei wprost reguluje art. 14 ust. 1. Zatem gdyby nie istniał art. 14 ust. 1 ugh, to osoba posiadająca koncesję („kwit”) mogłaby urządzać gry hazardowe w dowolnie obranych przez siebie miejscach – kioskach, sklepach, barach itp.

Zgodnie z dyspozycją art. 14 ust. 1 ugh urządzenie gier cyklicznych, gier w karty, w tym turniejów gry w pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gier na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustaw, z wyjątkiem art. 4 i 5, a zatem szczegółowo wskazuje miejsce (rozumiane jako konkretny lokal, w spełniający określone wymogi) i warunki urządzania gier hazardowych.

Zakresy powyższych przepisów choć się uzupełniają, bynajmniej nie są tożsame i nie sposób uznać, że są one niezrozumiałe dla przeciętnego obywatela, a tym bardziej dla przedsiębiorcy, który zawodowo trudnił się tego rodzaju działalnością, mimo, iż nie posiadał ani koncesji tj. „kwitu” wydanego przez uprawniony organ na prowadzenie gier hazardowych, ani nie prowadził lokalu w postaci kasyna gier, wstawiając automaty do prowadzonych przez inne osoby barów, sklepów, stacji paliw, moteli, kontenerów itp.

Zarzut z pkt 3 apelacji sprowadzał się do twierdzenia, iż oskarżony działał w warunkach art. 10 § 1 kks, tj. błędu co do faktu, *error facti*, bądź też art. 10 § 4 kks – błędu co do prawa, *error iure*.

Okoliczności, iż inne sądy rejonowe i okręgowe na terenie Polski w podobnych sprawach wydawały wyroki uniewinniające nie może bezpośrednio wpływać na rozstrzygnięcie tej sprawy. Samodzielność jurysdykcyjna sądu karnego z art. 8 kpk stanowi podstawową zasadę działania organu wymiaru sprawiedliwości w Polsce, gdzie nie obowiązuje system prawa oparty na precedensach. Problematyka odpowiedzialności danej osoby stojącej pod konkretnym zarzutem popełnienia przestępstwa podlega badaniu ściśle w oparciu o przepisy ustaw karnych, a nie orzeczenia innych sądów.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, judykat o sygn. I KZP 17/16 przytoczony w treści w/w zarzutu nie mógł być przydatny dla oceny strony podmiotowej czynów oskarżonego. Obrońca zdaje się zapominać, że cytowana przez niego uchwała Sądu Najwyższego I KZP 17/16 zapadła w styczniu 2017 r. i po pierwsze – nie można było na jej brzmienie powoływać się rozpatrując sprawę czynów z 2016 r., skoro oskarżony nie znał, a powinien znać przepisy ugh, zaś

po drugie – potwierdziła ona dotychczasową wykładnię kwestionowanych przepisów i to dodatkowo na niekorzyść oskarżonego.

W przedmiotowej sprawie nie mają żadnego znaczenia spory doktrynalne i orzecznicze dotyczące obowiązywania zawartych w ustawie o grach hazardowych przepisów technicznych, jakie toczyły się na gruncie stanu prawnego obowiązującego do 3 września 2015 r. Wszelkie twierdzenia obrońcy oskarżonego o pozostawaniu oskarżonego w błędzie, jak również problematyki wykładni przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych słusznie zostały skonfrontowane z czasookresem czynów zarzucanych oskarżonemu (tj. 2016 r.). Ma to o tyle doniosłe znaczenie o ile, po dniu 3 września 2015 r., wobec wejścia w życie przepisów nowelizujących ustawę o grach hazardowych i notyfikacji przepisów technicznych, ewentualne, wcześniejsze wątpliwości odnośnie legalności prowadzenia gier na automatach bez posiadania koncesji na prowadzenie tego typu działalności w kasynach, zostały kategorycznie i stanowczo rozstrzygnięte. W demokratycznym państwie prawa elementarnym warunkiem wymagania przestrzegania ustanowionych norm prawnych i pociągania do odpowiedzialności za ich przekroczenie jest ich prawidłowe ogłoszenie. Nowelizacja przepisów ustawy o grach hazardowych została w sposób prawidłowy ogłoszona w dniu 19 sierpnia 2015 roku (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201), a oskarżony mógł bez trudu zapoznać się z treścią tychże przepisów. Prowadzących profesjonalną działalność gospodarczą obowiązuje podwyższony wzorzec staranności w działaniu. Zachowanie zasad należytej staranności w zakresie zapoznania się z regulacjami prawnymi dotyczącymi danej dziedziny działalności gospodarczej wymaga zapoznania się sprawcy z przepisami, czy zwrócenia się do właściwego organu co do zakresu stosowania prawa w jego indywidualnej sprawie.

Zgodnie z dyspozycją art. 5 ust. 1 w/w ustawy o grach hazardowych prowadzenie działalności w zakresie gier liczbowych, loterii pieniężnych, gry telebingo oraz gier na automatach poza kasynem gry objęte jest monopolem państwa. Przepis ten nie zmienił swojego brzmienia na przestrzeni ostatnich lat i nie wymagał od oskarżonego jakiegokolwiek wysiłku interpretacyjnego, czy też szczegółowego zagłębiania się w orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. Należy zauważyć, że same przepisy blankietowe ustawy o grach hazardowych były jasne, a już sama literalna treść art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ugh wskazywała jakie konkretnie obowiązki nakłada państwo na podmiot, który chciał wykonywać działalność w zakresie gier na automatach tj., że może ona być prowadzona wyłącznie na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry, w miejscu do tego przeznaczonym, tj. w kasynie gier.

Przepis art. 107 §1 kks przewidywał w dacie czynów z a/o i przewiduje nadal odpowiedzialność karnoskarbową za urządzenie lub prowadzenie gier hazardowych wbrew przepisom ustawy, a w omawianym przypadku dotyczyło to urządzania gier wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, a dokładnie wbrew art. 6 ust. 1 ugh i art. 14 ugh.

W orzecznictwie SN wprost wskazuje się, iż chociaż art. 10 § 4 kks stawia mniejsze wymagania w związku z wyłączeniem odpowiedzialności w oparciu o przesłankę błędu co do prawa, to nie można jako usprawiedliwionej nieświadomości zakwalifikować zachowania polegającego na wykorzystywaniu rozbieżności orzecznictwa sądowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. II KK 97/18, Legalis Numer 1855638).

W kontekście powyższych rozważań Sąd Okręgowy nie mógł się zgodzić również z zarzutem z pkt 4 apelacji, sformułowanym przez skarżącego jako obraza art. 414 § 1 zd. 2 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 10 § 3 i 4 kks w zw. z art. 113 § 1 kks, a dotyczącym twierdzenia, że oskarżony kierując się dotychczasowym orzecznictwem miał podstawy do tego, aby twierdzić, że urządzenie gier jest legalne i niekaralne. W przedmiotowej sprawie nie mogło być mowy o tym, że zaistniała negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 2 kpk – skoro ustawa, a dokładniej ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – wprost stanowiła, że sprawca popełnia przestępstwo. Notabene, dyskusyjna pozostaje sama domniemana przez skarżącego skuteczność tegoż zarzutu z zakresu bezwzględnych przesłanek odwoławczych skoro po pierwsze - nie umieścił go na wstępie wniesionego środka odwoławczego, zaś do drugie - nie uczynił z niego odrębnego zarzutu apelacyjnego. Oczywiście pozostaje, iż przy zaistnieniu bezwzględnej przesłanki odwoławczej, zaskarżony wyrok zostałby uchylony, a dalsze rozważanie zaistnienia względnych przesłanek odwoławczych byłoby bezprzedmiotowe.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zrzutu dotyczącego stronniczości biegłego z pkt 5 apelacji, tj. obrazy art. 196 § 3 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Nie można uznać za słuszny pogląd, że niedopuszczalne jest, aby funkcjonariusz organów ścigania występował w sprawie w charakterze biegłego lub tłumacza, jeżeli tylko ma on odpowiednie kwalifikacje w tym zakresie. Za oczywiście błędne należałoby uznać także stwierdzenie, że sam fakt pełnienia przez taką osobę funkcji w organach ścigania stanowi powód osłabiający zaufanie do jej bezstronności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 1980 r., sygn. I KR 83/80, OSNKW 1980/9/78, LEX).

Kwestia zatrudnienia biegłego w strukturach Policji a jego bezstronność, stała się przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. II AKa 61/17, orzekł, iż usytuowanie jednostki naukowo-badawczej, w której pracuje biegły w strukturze Policji, ani też zatrudnienie tam innych biegłych, którzy wydawali opinie nie jest automatycznie powodem do wyłączenia. Funkcjonariusze wykonujący czynności w śledztwie nie są ani stroną postępowania, ani nie podlegają służbowo biegłemu, czy też odwrotnie (LEX nr 2338563). W przekonaniu Sądu Okręgowego, brak jest przesłanek, aby w kontekście bezstronności różnicować sytuację biegłych, pełniących jednocześnie obowiązki funkcjonariuszy celno-skarbowych,.

Chybionym był także zarzut z pkt 6 apelacji, tj. naruszenie art. 170 § 2 kpk w zw. z art. 193 § 1 i § 2 kpk w zw. z art. 5 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, polegający na oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie kolejnej opinii biegłego lub laboratorium badawczego. Szczegółowa analiza treści wydanych w sprawie opinii, doprowadziła Sąd Odwoławczy do przekonania, że Sąd orzekający słusznie uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy, mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w tej sprawie. Z akt przedmiotowej sprawy wynika, iż zatrzymane w dniu kontroli automaty zostały zaplombowane i brak jest podstaw do stwierdzenia ingerencji w ich integralność i oprogramowanie. Zdaniem Sądu Okręgowego, przeciwne twierdzenie obrońcy oskarżonego pozostawało zupełnie gołosłowne, dążąc do stworzenia bezpodstawnej i nieuprawnionej nawet w świetle art. 5 § 2 kpk hipotezy (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2014 r., sygn. II AKa 56/14, Legalis Numer 831478). Każde dowodowe twierdzenie wymaga uwiarygodnienia, czego w oczywisty sposób po stronie skarżącego w tej sprawie zabrakło.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutu z pkt 7 apelacji, tj. naruszenia art. 170 § 2 kpk w zw. z art. 193 § 1 i § 2 kpk w zw. z art. 5 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Szczegółowa analiza treści wydanej w sprawie opinii, zarówno tej pisemnej, wydanej w pierwotnej wersji, jak i opinii mającej charakter uzupełniającej (k. 650-652) doprowadziła Sąd II instancji do przekonania, że Sąd orzekający słusznie uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy, mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w tej sprawie. Przypomnienia wymaga również, iż w kwestii uznania opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 kpk decydujące znaczenie ma ocena Sądu, a nie stron.

Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut obrazy art. 170 § 2 kpk wywiedziony przez procesjonalnego pełnomocnika w kontekście opinii biegłego odebrać należy jako nieporozumienie. Kwestie związane z opiniami biegłych należy rozważać wyłącznie na tle art. 201 kpk i w związku z tym nie ma w tym wypadku zastosowania reguła wyrażona w art. 170 § 2 kpk, gdyż mogłoby to prowadzić do sytuacji, że strona niezadowolona z opinii biegłego mogłaby, raz po raz, żądać powołania kolejnych biegłych, aż któryś z nich złożyłby opinię wykazującą to, co strona zamierza udowodnić (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 10 maja 2016 r., sygn. II AKa 18/16, Legalis Numer 1473113). Jak wskazuje się w orzecznictwie, w odniesieniu do opinii biegłych przesłanki oddalenia wniosków dowodowych, tj. przepisy art. 170 § 1 pkt 1-5 kpk wchodzi w grę w jednym tylko przypadku. Chodzi o sytuację gdy Sąd orzekający rozpoznaje pierwszy wniosek o powołanie biegłych lub gdy wniosek dotyczy innego przedmiotu niż opinia dotychczasowa. Natomiast w sytuacji, gdy wniosek dowodowy dotyczy opinii uzupełniającej w stosunku do opinii już istniejącej, podstawą decyzji Sądu w tym względzie winien być art. 201 kpk, a nie art. 170 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 03 grudnia 2014 r., sygn. II AKa 292/14, Legalis Numer 1186947).

Sąd Okręgowy nie podzielił również wtórnych zarzutów z pkt 8 i 9. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach jest zgodny z doświadczeniem życiowym, logiczny, przekonujący, pozbawiony luk i niejasności. Sąd meriti dokonując oceny dowodów miał w polu uwagi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, zarówno tych przemawiających na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Bezzasadność twierdzeń odnośnie stronniczości

biegłego została już omówiona powyżej. Dwa konieczne elementy stanu faktycznego w sytuacji wydania wyroku skazującego - zamiar i świadomość oskarżonego w zakresie naruszenia przepisów ustawy o grach hazardowych, zostały w sposób zgodny z art. 7 kpk wyprowadzone przez Sąd I instancji z przeprowadzonych w sprawie dowodów, a jakichkolwiek uchybień w tym zakresie nie stwierdził Sąd Odwoławczy. Analogiczne uwagi dotyczą rodzaju oferowanych przez oskarżonego gier – ten element stanu faktycznego został ustalony na podstawie przeprowadzonych eksperymentów oraz opinii biegłego, posiadającego wieloletnie doświadczenie w swojej dziedzinie, a skarżący nie wykazał wadliwości tej opinii. Okoliczności istniejące w dacie czynu, na które powołuje się obrońca, tj. rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, także zostały już omówione.

Jak orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. V KK 428/18, przestępstwo z art. 107 § 1 kks ma charakter trwały, ponieważ polega m.in. na wywołaniu i utrzymaniu stanu przestępnego (LEX nr 2602130).

Wbrew polemicznym argumentom obrońcy, znamię „prowadzić gry hazardowe” dotyczy zatem także kontynuowania działalności już zorganizowanej przez inną osobę. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż przeciwstawne rozumowanie oznaczałoby nieuprawnioną depenalizację zachowań w przypadku zmian personalnych osób decyzyjnych w spółce, rozliczających całe przedsięwzięcie, a działających przy wykorzystaniu poleceń wydanych podwładnym pracownikom i osobom trzecim - tym samym w sposób niezbity klóciłoby się z normą art. 9 § 3 kks. Analogiczna uwaga dotyczy zarzutu z pkt 12 i tego, że gołosłownego twierdzenia, iż „oskarżony nigdy nie był w poszczególnych lokalach i nikt go tam nie widział”.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk. Zasada *in dubio pro reo* nie może być wykładana jako obowiązek czynienia ustaleń faktycznych na podstawie najkorzystniejszej dla oskarżonego wersji zdarzeń bez wcześniejszego przeanalizowania przez Sąd ferujący wyrok wszystkich dostępnych dowodów i przedstawienia argumentów uzasadniających ocenę każdego z nich. Charakterystycznym w tej sprawie pozostaje, iż skarżący podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk nie wskazał właściwie, jakie konkretnie, oczywiście w jego ocenie, wątpliwości zaistniały w tej sprawie. Analizując uzasadnienie wniesionego środka odwoławczego doprecyzować można, iż Kodeks Postępowania Karnego nie ogranicza zasady *in dubio pro reo* do wątpliwości w sferze faktów. Wolno ją również stosować do zagadnień natury prawnej, jeżeli po wykorzystaniu możliwych sposobów wykładni określona wątpliwość prawna nie została usunięta (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10 października 2012 r., sygn. II AKa 162/12, LEX nr 1237251). Rzecz w tym, że w przedmiotowej sprawie ani Sąd I, ani II instancji nie powziął wątpliwości natury prawnej co do wykładni konkretnych przepisów prawa materialnego. Argumenty skarżącego przedstawione w apelacji odnosiły się głównie do wykładni przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych, które przez pryzmat czasookresu zarzutu stawianego oskarżonemu w tej konkretnej sprawie, z góry skazane były na niepowodzenie z przyczyn omówionych powyżej.

Bezzasadny był również zarzut obrazy art. 424 § 1 i § 2 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. art. 113 § 1 kpk. W ocenie Sądu II instancji, Sąd merytoryczny sporządził uzasadnienie na poziomie w zupełności wystarczającym, aby po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym zweryfikować prawidłowość zapadłego rozstrzygnięcia przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, jak również w zakresie zagadnień koniecznych do rozważenia z urzędu, dlatego też bezzasadnym było twierdzenie, że narusza ono art. 6 kpk i prawo do obrony oskarżonego. Ustalenia faktyczne Sądu *meriti* są prawidłowe, a zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena dowodów choć mocno skrótowa, to jednak na tyle logiczna i przekonująca, iż zasługuje na aprobatę. Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku i jego pisemnym uzasadnieniu jest sprawiedliwe, nie uchybiające prawu materialnemu. Pamiętać należało, iż niedostatki uzasadnienia wyroku należy każdorazowo badać przez pryzmat przepisu art. 455a kpk i taki charakter ma zdaniem Sądu Okręgowego brak wyjaśnienia przez Sąd I instancji jak należy rozumieć znamię czasownikowe „urządzać” i „prowadzić” gry hazardowe. Pisemne motywy wyroku nie są miejscem, aby zawierać obszernie wywody doktrynalne, które z powodzeniem mogą być odszukane w stosownym komentarzu przedstawicieli doktryny. Zakres pojęcia "urządza" jest szerszy od "prowadzi", albowiem pod pojęciem "urządzania" należy rozumieć układanie systemu gry czy określanie wysokości wygranych, podobnie jak wynajęcie i przystosowanie lokalu, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, organizowanie gry itp. Natomiast "prowadzenie gry" jest pojęciem węższym, ograniczonym zazwyczaj do wykonywania bezpośrednich czynności przy grze (tak Kotowski, Kurzępa, Komentarz, 2007, s. 450). Określenie

"prowadzi" zawarte w treści art. 107 § 1 kks oznacza właśnie bezpośrednio prowadzenie gry hazardowej. Urządzenie gry lub zakładu obejmuje czynności niezbędne do rozpoczęcia określonej działalności (zob. V. Konarska-Wrzošek, T. Oczkowski, J. Skorupka, Prawo i postępowanie karne skarbowe, s. 323). Chodzi zasadniczo o zaprowadzenie czy uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu, stąd też można zgodzić się z poglądem, że urządzenie gier i zakładów poprzedza czasowo ich "prowadzenie", to ostatnie bowiem dotyczy działalności już "urządzonej" (zob. Kardas, Łobuda, Razowski, Komentarz, 2012, s. 827). W tym ujęciu "urządzić" grę oznacza mniej więcej tyle, co ją zorganizować, czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć (zob. Kodeks karny skarbowy Komentarz prof. dr hab. L. Wilk, dr hab. J. Zagrodnik, Legalis 2018). W powyższym kontekście, Sąd Okręgowy uzupełnił zatem i zrekompensował skarżącemu zarzucane braki uzasadnienia pierwszoinstancyjnego. Zdaniem Sądu Okręgowego, prowadzenie przez oskarżonego działalności gospodarczej, z której czerpał korzyści materialne, bezdyskusyjne rozliczanie przedsięwzięcia i kontynuowanie działalności już zorganizowanej na podstawie zawartych wcześniej umów, zgodnym z art. 7 kpk czyni wniosek, iż to on urządził gry hazardowe, przeciwstawne rozumowanie czyniąc nieuprawnionym.

Bezasadność zarzutów z pkt 12 dotyczących tzw. „błędu dowolności” w poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleniach faktycznych została już omówiona powyżej, dlatego też, zdaniem Sądu Okręgowego, nie ma potrzeby dublowania wyводу wyłącznie z tego powodu, że skarżący wywiódł zarzuty wtórne. W razie oparcia apelacji na zarzutach mieszanych, tj. twierdzeniu odpowiadającym kilku podstawom odwoławczym, jako podstawę odwołania należy powoływać zarzut pierwotny, a nie wtórny, stanowiący pochodną pierwotnej usterki. Nieprawidłowe zatem jest powoływanie kilku zarzutów, gdy jeden stanowi konsekwencję innego.

Przechodząc do zmian o charakterze reformatoryjnym, najbardziej doniosłą z nich było wyeliminowanie przez Sąd Odwoławczy z zaskarżonego wyroku przepisu art. 6 § 2 kks, ze wszystkimi jego konsekwencjami.

Jeżeli chodzi o przyczyny wyeliminowania z opisu czynu automatu B. (...) nr (...)i tym samym wyłącznie tegoż urządzenia z przypadku biegły opiniujący w tej sprawie przyznał, iż „nie mógł przebadać tego urządzenia, ponieważ się nie uruchomiło” (k. 650). Okoliczność ta powodowała, iż nie możliwe było stwierdzenie rodzaju oferowanego za jego pośrednictwem gier.

Sąd Okręgowy zobligowany był także doprecyzować ramy czasowe popełnienia przez oskarżonego czynów z pkt I-IV wyroku poprzez wskazanie, że oskarżony działał nie od bliżej nieokreślonego czasu, a od sierpnia 2015 r. (jako prezes przedmiotowej spółki).

Wydanie surowszego w stosunku do pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o karze było w tej sprawie w pełni możliwe z uwagi na kierunek i zakres zaskarżenia wniesionej przez prokuratora apelacji. Zasadność zarzutu obraży art. 6 § 2 kks pozostaje bezdyskusyjna. Zachowania oskarżonego z pkt I-IV aktu oskarżenia należało potraktować jako odrębne czyny zabronione i zastosować do nich instytucję ciągu przestępstw opisaną w art. 37 § 1 kpt 3 kks i w zakresie wymiaru kary zastosować art. 38 § 1 pkt 3 kks. Otwarcie każdego lokalu z automatami poprzedzone było odrębnym zamiarem sprawcy, wymagało podpisania odrębnej umowy, poprzedzonej poszukiwaniem lokalu na danym terenie. Przystępstwo skarbowe przewidziane w art. 107 § 1 kks ma charakter trwały, bowiem sprawca swoim zachowaniem utrzymuje przez określony czas (krótszy lub dłuższy) opisany w tym przepisie bezprawny stan. Bywa, a nie jest to wcale rzadkością, że sprawca nie ogranicza swojej przestępczej z punktu widzenia Kodeksu karnego skarbowego aktywności do jednego przedsięwzięcia. Raczej ją poszerza przez uruchamianie i utrzymywanie wielu nielegalnych i obwarowanych sankcją karną podobnych stanów, często trwających równocześnie na obszarze niemałej ilości miejsc. Respektując zasady wykładni gramatycznej, należy stwierdzić, że użyty w art. 6 § 2 kks zwrot „w krótkich odstępach czasu” tłumaczyć trzeba jako co najwyżej kilkutygodniowe (w zdefiniowanych w tym przepisie sytuacjach nawet półroczne) przerwy między dwoma lub więcej zachowaniami sprawcy, a zatem siłą rzeczy nie może tu chodzić o zachowanie dziejące się w tym samym czasie – na dodatek w różnych miejscach i przy użyciu różnych automatów do gier. W takich sytuacjach nie może być mowy o konstrukcji czynu ciągłego, który określa się mianem przestępstwa popełnionego na raty, nawet gdyby wystąpiły przesłanki w postaci „tego samego zamiaru” lub „wykorzystania” takiej samej sposobności”. Poszczególne zachowania wypełniające znamiona określone w art. 107 § 1 kks, których oskarżony

dopuszczył się w różnych lokalach stanowią zatem odrębne przestępstwa skarbowe (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. II KK 281/18, Legalis Numer 1894842).

Analogiczne stanowisko SN zajął w judykatach z dnia 19 września 2018 r., sygn. V KK 415/18 (LEX nr 2572694) oraz z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. V KK 268/18 (LEX nr 2585068). Przedstawione powyżej orzeczenia powinny definitywnie zakończyć dotychczasowe rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych na gruncie przepisów art. 107 § 1 kk i art. 6 § 2 kks.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 kks skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, po 100 (sto) złotych.

Przestępstwo z art. 107 § 1 kks zagrożone jest grzywną do 720 stawek dziennych, a popełnienie 4 przestępstw w warunkach art. 37 § 1 pkt 3 kks skutkowało nadzwyczajnym obostrzeniem kary i orzeczeniem jej w wymiarze przewidzianym w art. 38 § 1 pkt 3 kks. Przepis ten stanowi, że sąd wymierza karę pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, nie niższej niż 1 miesiąc do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co nie wyłącza wymierzenia z takim samym obostrzeniem także kary grzywny grożącej za to przestępstwo obok kary pozbawienia wolności.

W sytuacji oskarżonego, orzeczona kara stanowi karę w „środkowych” granicach zagrożenia. Wysokość jednej stawki dziennej oscyluje niewiele powyżej dolnej granicy wysokości stawki dziennej grzywny, określonej przez ustawodawcę w KKS. Zgodnie z art. 23 § 3 kks stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia, ani też przekraczać jej czterystukrotności. Oskarżony działał umyślnie, zdając sobie sprawę z nielegalności procederu. Dodatkowo popełnił przestępstwo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co także jest okolicznością obciążającą. Społeczna szkodliwość jego czynów popełnionych w warunkach ciągu przestępstw również jest wysoka. Nielegalny hazard godzi nie tylko w interesy fiskalne państwa, ale również w szeroko rozumiany porządek publiczny. Korzystanie z automatów do gier bywa dla wielu osób nieszkodliwą rozrywką i spędzeniem wolnego czasu, ale wobec niektórych członków społeczeństwa prowadzi do uzależnienia i przeznaczania znacznej części swoich dochodów na kolejne gry, z chęci odegrania się po poprzednich przegranych. Prowadzenie salonów gier prowadzi w ich przypadku do szeregu społecznych zachowań, takich jak chociażby brak wywiązywania się ze świadczeń alimentacyjnych, uzyskiwanie środków na kolejne gry w wyniku czynów karalnych, czy też napady na same salony gier. Do innych społecznych szkód „niekontrolowanego hazardu” zaliczyć należy niepowodzenia szkolne, problemy zawodowe, zaburzenie więzi rodzinnych i kontaktów interpersonalnych, osamotnienie, zaniedbywanie codziennych obowiązków, trudności w dostosowaniu się do norm społecznych. Ustawodawca słusznie zatem zdecydował o ograniczeniu urządzania gier do ich funkcjonowania na zasadach kasyn, przy jednoczesnej konieczności uzyskania stosownej koncesji. Nie bez znaczenia w kontekście kary pozostają również cele prewencji generalnej – proceder ten jest bardzo powszechny i powoduje w skali całego kraju ogromne straty w budżecie państwa, dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego niezwykle ważne i konieczne jest traktowanie sprawców przestępstw skarbowych z art. 107 § 1 kks w sposób, który nie będzie prowadził do wnioskowania o ich praktycznej bezkarności i możliwości wkalkulowywania ewentualnej kary w koszty prowadzonej nielegalnie działalności, do czego prowadziłoby orzeczenie wyłącznie najłagodniejszej rodzajowo kary grzywny.

Z powyższych względów, nie dostrzegając podstaw do szerszej ingerencji w zaskarżony wyrok, oczywiście poza opisanymi powyżej zmianami, Sąd Okręgowy utrzymał go w mocy.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.100 (czterech tysięcy stu) złotych tytułem opłaty za obie instancje i 20 (dwadzieścia) złotych wydatków za postępowanie odwoławcze.

Z tych wszystkich względów, stosownie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 i § 2 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.